

Hồng Nhung

Minh Hương

Ông đi dọc theo bờ biển, ngược chiều gió. Mái tóc hoa râm bay loà xoà xuống trán. Áo sơ mi mỏng dán lên khuôn ngực còn nở nang vạm vỡ. Bầu trời xám xịt, ngoài khơi vẫn mịt mù, gió bắc thổi từng cơn. Sóng biển ào lên tung bọt trắng, liếm vào bờ xoá đi dấu chân ông vừa để lại trên cát. Hình như ông chẳng để ý gì đến sự hoang dã của biển cũng như sự hiện diện đơn độc của mình trên bờ biển chiều nay. Nhưng kia, phía trước nơi kè đá, lại vẫn cô gái trẻ tóc cắt ngắn như con trai đang đứng nhìn hút ra tít ngoài khơi. Dáng đứng bất động, sự chờ đợi của cô gái khiến ông phải chú ý. Cô xuất hiện như thế đã ba buổi chiều liên tiếp. Ông không biết cô có hẹn với ai, chỉ thấy hôm nào cô cũng lặng lẽ quay về một mình với dáng vẻ buồn buồn xa vắng. Vượt lên phía bờ cao, ông ngồi vào chiếc ghế đá dưới dạng dứa, nhìn ra mặt biển đục ngầu và thả hồn mình theo dòng suy tư không dứt. Những ý nghĩ miên man đã trở thành điệp khúc lại rạch vào trí não ông, khắc sâu thêm những nỗi đau đời trong ông. Hơn hai mươi năm binh nghiệp, bom đạn như chẻ xương thịt của ông, chẳng thềm đếm xĩa đến. Mặc dù vậy, ông đã chịu đựng gian khổ lẫn lộn vật lộn nơi chiến trường, đổ biết bao mồ hôi, sức lực và hiến cả quãng đời trai trẻ vào chiến tranh. Đất nước thanh bình, ông chuyển ngành làm giám đốc một công ty dịch vụ sản xuất nông nghiệp. Ông vốn là người không ham hố, tham vọng, chỉ chân chất cống hiến cho lý tưởng mà mình đã chọn. Vậy mà, năm mười tám tuổi ông phải về hưu, mất hết cả danh dự, sự nghiệp. Ông không ngờ cuộc đời lại bạc với mình như vậy. Trống trải, buồn tẻ, ông chuyển đến đây sống một mình, chiều chiều ra biển ngồi suy ngẫm chuyện đời...

Lác đác vài giọt mưa, ông đứng dậy ra về, lúc này mới nhận ra trời đã tối. Nhưng lạ quá nơi kè đá, cô gái cũng từ từ bước xuống bờ cát rồi lướt đi như bay ra phía mặt biển đang có từng đợt sóng xô nhau ập vào bờ. Thoáng đã thấy cô đã cách bờ hơn chục thước. Hình như cô không biết bơi. Ông biết biển ở đây dốc lắm, chỉ một sai tay nữa cô gái sẽ chìm. Ông chỉ kịp vứt tung chiếc áo khoác vớt trên bờ, tụt dầy nhảy ào xuống nước. Lôi được cô gái vào bờ, ông vừa thở vừa la lối:

- Cô có điên không, ai lại đi tắm biển như thế, hay muốn chết hả? ...

Cô gái run lập cập nhìn ông với đôi mắt vô hồn rồi ngã người đi ngất lịm. Ông luống cuống nhìn xung quanh định gọi người cấp cứu, nhưng bờ biển đã bị bóng tối bao trùm, tịnh không một bóng người, mưa bắt đầu nặng hạt. Với chiếc áo khoác quấn vào người cô gái, ông ôm xốc cô chạy về nhà.

Cô gái tỉnh lại, ông mừng quá, miệng cứ lảm bảm:

- Thật là đại dột, tại sao cháu làm thế ?

Cô gái nhìn quanh, ngồi bật dậy, hất chiếc chăn mỏng sang một bên. Mùi dầu nóng nồng nặc, cô nhìn xuống thốt bật cười vì mình đang lọt thỏm trong bộ quần áo đàn ông. Thấy cô cười, ông bỗng nổi giận. Tính ông vốn thế, nóng nảy, chẳng để gì trong bụng cả:

- Cơm áo bố mẹ nuôi cô lớn để cô đền đáp như vậy hả, cô tưởng cứ chết là hết chứ gì? Bây giờ cô có còn muốn chết nữa không để tôi lại đem cô vứt ra biển ...

Thoạt đầu cô gái im lặng nhìn ông, nghe ông nói, trên khoé miệng còn đọng lại nụ cười, nhưng rồi bỗng cô oà khóc nức nở:

- Cháu không bao giờ muốn chết, cảm ơn bác đã cứu cháu thoát khỏi bàn tay của thần biển hôm nay.

Ông dụ lại:

- Thế thì tại sao?

- Cháu nhìn thấy mẹ cháu đang gọi cháu ở ngoài khơi.

Ông nhìn lại cô gái, cố tìm một dấu hiệu nhỏ của người tâm thần, nhưng không, trước mặt ông là cô gái tuổi mười tám, mười chín, nét mặt thanh tú, mắt sáng long lanh ngấn lệ. Cô vẫn đang thổn thức, giọng nói chìm trong tiếng nấc.

- Mẹ cháu mất lúc cháu năm tuổi. Trong ký ức của cháu, mẹ thật đẹp, hiền dịu biết nhường nào. Cháu nhớ mãi buổi chiều ấy, mẹ gấp nhiều đồ chơi bằng giấy, trong đó có một chiếc thuyền thật to cho cháu. Mẹ hôn cháu nhiều lắm và đưa cho cháu mảnh giấy và dặn: "*Cha về đưa cho cha, mẹ ra suốt tằm*". Mãi mê với đồ chơi mới, chập tối cha về hỏi cháu mới ngẩn ra. Đọc xong mảnh giấy, ông chạy bỏ ra suốt tìm nhưng chỉ có chiếc chậu đựng mấy bộ quần áo của cháu đã được giặt sạch để trên bờ. Nước suốt trong vắt, chảy xiết ... Ai cũng nghĩ mẹ cháu bị chết đuối mất xác. Riêng cháu, sau này lớn lên cháu biết, mẹ không phải chết đuối. Mảnh giấy bà để lại cháu nghĩ là những dòng tuyệt mệnh. Cháu chẳng biết bà viết gì mà ngay sau khi đọc, cha cháu nhai và nuốt luôn. Ngoài hai cha con, không ai biết

chuyện này. Cháu đến tuổi đi học thì hết chiến tranh. Cha cháu đưa về đây sống và nói là quê nội, nhưng họ hàng thân thích chẳng còn ai ... ngày giỗ mẹ gần đây nhất, cha cháu đã khóc và nói: "*Cha có lỗi lớn với mẹ con và đã không được bà tha thứ, khi cha ân hận thì đã quá muộn. Mọi cố gắng của cha nuôi con ăn học, không nghĩ đến cuộc sống của riêng mình là để chuộc lại lỗi lầm, mong sao mẹ con nơi chín suối bớt phần tủi phận ...*". Sau đó, ông lâm bệnh và qua đời. Điều an ủi lớn nhất với cháu là trước khi chết, ông còn kịp biết cháu thi đậu đại học.

Ngoài trời mưa càng nặng hạt, tiếng giọt mái hiên chảy lạch tạch mau dần. Tiếng sóng biển ào ào vọng vào nhà cùng tiếng gió hú ù ù. Ông thoáng nghĩ đến người vợ quá cố của mình. Ông cũng có lỗi với bà nhiều lắm, nhưng bà đối với ông thật nhân hậu. Thấy ông đắm chiêu, giọng cô gái nhỏ lại:

- Bác có tin người chết chỉ có thể xác tiêu tan còn phần hồn mãi mãi tồn tại không? Hồn người chết không phải ai cũng gặp được mà chỉ những người thân yêu nhất mà thôi. Cháu tin thế vì luôn thấy mẹ về trong những giấc mơ. Mẹ cháu mất không tìm thấy xác, cháu cứ nghĩ: Trăm suối đổ về sông, trăm sông đổ về biển, thế nào mẹ cháu cũng đang ở đâu đó dưới lòng biển sâu thẳm. Sắp đến ngày cháu tựu trường bước vào đời sinh viên, trước lúc đi xa cháu muốn được gặp mẹ trên bờ biển quê hương. Mấy hôm nay, chiều nào cháu cũng đứng đó nhìn ra xa khơi thầm gọi mẹ. Thật là kỳ diệu, tối nay lúc những hạt mưa lất phất rắc sao trên mặt biển, cháu đã thấy mẹ trong ánh hào quang lung linh đang giơ tay đón cháu. Nhưng một con sóng dữ dằn đã lại chìm cả hai mẹ con cháu. Nếu không có bác thì ...

Ông nhìn đắm đắm vào mắt cô gái như xác định một điều gì đó. Nào ai có thể nghĩ, với gương mặt còn quá trẻ của cô, trong tâm hồn lại có những ý nghĩ thật lạ lùng, thật thiêng liêng như thế. Ông đã từng nghe nhiều chuyện ma quỷ thần thánh chẳng bao giờ ông tin và nghĩ đó là chuyện tầm phào, bỡn cợt. Vậy mà chuyện xảy ra hôm nay của cô gái khiến lòng ông rưng rưng. Không biết có sóng từ trường nào thu nhận được khoảng khắc gặp nhau của hai mẹ con cô tối hôm nay không, chứ ông thì tin chắc chắn trong tâm não của cô đã phát ra luồng thẳng hoa đó ...

*** * ***

Ông nằm trên giường, tay run run bóc phong thư người ta vừa chuyển tới. Một bức điện tín:

- Sinh nhật ba con sẽ về - Con : Hồng Nhung.

Ông thấy người nhẹ bồng như trút hẳn được cơn bệnh đang hành ông mấy ngày nay. Ông nghĩ: "*Thế là nó không giận mình, nó sẽ về. Nó không nhắc, mình chẳng nhớ đến sinh nhật*". Kể từ buổi tối trên bãi biển hôm ấy, thấm thoát đã năm năm. Hồng Nhung luôn đem đến cho ông những bất ngờ lý thú. Dù đi học xa, năm nào cô cũng về hai lần vào dịp tết và dịp hè trùng với ngày giỗ cha. Lần nào về cô cũng đến ở với ông, dành nhiều thời gian cho ông, cùng ông đi dạo hoặc đến thư viện. Ở trường, Hồng Nhung thường gửi thư cùng truyện hay về, đọc nhiều ông càng thấm thía sự đời.

Ngày mãn tang cha, Hồng Nhung xà vào lòng ông:

- Con muốn được là con gái của ba ...

Ông thật sự xúc động, một người đang tuổi xế bóng, lẻ loi như ông, đó quả là hạnh phúc trời cho. Tâm hồn ông được xoa dịu bớt đi nỗi cô đơn. Ông thầm cảm ơn cuộc đời còn thương ông. Hồng Nhung là cô gái nhạy cảm, tế nhị. Hình như cô luôn đọc được nỗi buồn của ông và biết cách làm cho ông khuây khoả. Phải chăng cuộc sống bên người cha khổ hạnh đã tạo nên nét đẹp tinh túy đó trong cô. Bởi vậy, tình cảm ông dành cho cô không chỉ là tình cha con mà còn là tình bạn tâm giao. Ông đã từng nghĩ, Hồng Nhung là bông hoa hạnh phúc mà cuộc đời trả lại cho ông theo đạo lý ở hiền gặp lành.

Vậy mà, sau chuyện xảy ra cách đây nửa năm, Hồng Nhung không có thư về. Dạo đó, khi cô tốt nghiệp, ông lặn lội đến một số công ty có người quen để xin việc cho cô, nhưng đến nơi nào họ cũng hẹn ông "Đề xem xét". Ông đang buồn thì Hồng Nhung lại nói ý định của mình:

- Con muốn vào Saigon vì trong ấy có nhiều cơ hội xin việc hơn. Con tin vào vốn ngoại ngữ của mình. Điều quan trọng nhất là con cần tìm một người thân trong ấy. Về chuyện ba xin việc cho con qua người quen mà không có điều kiện gì, con nghĩ khó được lắm. Ở đời chẳng có gì cho không đâu ba. Bạn bè của ba ngoài mấy bác đã nghĩ hưu thỉnh thoảng đến chơi, con có thấy ai nữa đâu ...

Ông bỗng tức giận, gằn giọng cắt ngang lời cô:

- Thôi! Đừng nói nữa!

Rồi ông bỏ lên giường nằm thở hắt ra. Hồng Nhung đã chạm vào điều bấy lâu nay đang âm ỉ, đau đáu trong ông. Vừa hơi tự ái cho rằng Hồng Nhung dạy khôn mình, ông vừa chạnh lòng vì cuối cùng thì cô cũng bỏ ông mà đi.

Vậy là ông làm mặt giận cô hai ngày, cô chỉ im lặng buồn buồn rồi xin phép ông đáp tàu vào Saigon. Cô để lại cho ông vài dòng:

"... Con thành tâm xin lỗi ba vì đã làm ba buồn. Nhưng điều con nói là từ chính nỗi đau của mình. Cha con vì quá say sưa với con đường tiến thân thuận lợi của mình, đã chẳng chút lưu tâm đến mối đe dọa hạnh phúc gia đình mà mẹ con đã đôi lần than thở. Khi mẹ con mãi mãi không về, ông mới thực sự thấu hiểu vì sao lão giám đốc Nông trường lại "tốt" với mình như vậy ..."

Hồng Nhung đi rồi, ông có cảm giác mất mát như khi đưa con trai của ông bỏ nhà đi biệt. Ông chưa kịp hỏi người thân cô cần tìm trong đó là ai nhưng cứ nghĩ đến ông lại thấy buồn. Có thể cô sẽ không về nữa. Trước đây ông thường nghĩ đến những thua thiệt về công danh sự nghiệp, bây giờ ông mới thấm thía nỗi cô đơn của mình. Khi còn sống, vợ ông thường nhìn ông thờ dài: *"Không biết đến bao giờ ba nó mới có chút ít thời gian để chăm sóc gia đình"*. Đối với bà, cái "bao giờ" ấy mãi mãi chỉ là sự mong mỏi vì bà bị bệnh tim đã sớm về cõi vĩnh hằng.

Hồi ấy, ông còn mải mê với công việc của công ty. Nhưng rồi công ty làm ăn thua lỗ, buộc phải giải thể. Ông bị quy là thiếu trách nhiệm, để bộ máy lãnh đạo công ty lũng đoạn. Ông im lặng chấp nhận vì nghĩ, đó là cái giá phải trả cho sự ấu trĩ, quá tin người của mình. Đúng lúc này, giữa ông và đứa con trai độc nhất của mình thường xảy ra xung đột. Nó đã đến tuổi trưởng thành, học xong đại học bách khoa, chưa xin được việc làm. Tệ hại nhất là nó nói ông thoát ly cuộc sống gia đình, là người cha ích kỷ ... Giận quá, ông đòi từ mặt nó. Thế là, nó theo bạn vào Saigon làm ăn và tuyên bố sẽ tự lập, không cần thừa hưởng bất cứ cái gì của ông. Thực ra ông cũng không có cái gì để nó thừa hưởng, ngoài quãng đời cống hiến cho đất nước. Năm ngoái, ông hỏi thăm biết nó đang làm thợ sửa chữa điện tử ở Quận ba nhưng không rõ địa chỉ cụ thể. Ông có ý định đi tìm con, ngạt nỗi cứ đau bệnh hoài. Nhớ lại có lần Hồng Nhung tâm sự: *"Cha con nói: Trong muôn vạn nỗi bất hạnh nhân gian thì nỗi bất hạnh không có gia đình là lớn nhất"*, ông càng xót xa cho tuổi già hưu quạnh của mình ...

Đến bên đốc lịch, ông dò tìm. Hôm nay là thứ bảy, ngày hai ba tháng mười một. Ngày mai ông tròn sáu mươi lăm tuổi. Đã ba phần tư cuộc đời, mà cũng có thể là một đời. Nếu ông gặp lại được con trai, dù nó có còn giận ông, còn trách cứ ông... dù thế nào ông cũng mãn nguyện Có tiếng chuông ngoài cổng, ông gượng dậy nhìn ra: "Nó về rồi, nhanh quá!". Có một thanh niên về cùng Hồng Nhung. Cổng vừa mở, cô lao vào ôm chặt lấy ông, rồi buông ra lùi lại hai bước chân. Mặt cô tươi rói nhìn ông rồi đưa mắt về người thanh niên:

- Ba! Ba có nghĩ hôm nay mình có niềm vui bất ngờ không?

Ông sững sờ.

- Trời ! Thăng Phúc! Thăng Phúc!...

Phúc bước tới gục vào vai ông.

- Ba! Chính con cũng thực sự ngạc nhiên. Hồng Nhung chỉ nói sẽ đưa con về thăm ba nuôi của mình.

Ông choàng tay kéo Hồng Nhung lại, ôm chặt hai người vào ngực mình. Mái đầu bạc trắng của ông cúi xuống phủ lên hai mái đầu xanh, họ dìu ông vào nhà, đỡ ông nằm xuống. Ông nắm chặt tay con trai mình ngen ngào.

- Ôi! Hồng Nhung! Hồng Nhung!...

Nước mắt ông thành dòng, chảy dài xuống gối.